

Latvijas Republikas Senāts

SPRIEDUMS

Rīgā 2026. gada 27. augustā

Senāts šādā sastāvā: senatore referente Sanita Osipova, senatori Aldis Laviņš un Normunds Salenieks

rakstveida procesā izskatīja civillietu /Persona B/ prasībā pret /Nosaukums A/ par darba devēja uzteikuma atzīšanu par prettiesisku un spēkā neesošu, atjaunošanu darbā, vidējās izpeļņas un prēmijas piedziņu sakarā ar /Persona B/ kasācijas sūdzību par Rīgas apgabaltiesas 2025. gada 11. novembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] /Persona B/ un /Nosaukums A/ /datums/noslēguši darba līgumu Nr. 72-01, prasītājs pieņemts darbā /amats/ amatā.

2023. gada 10. oktobrī atbildētāja izsniegusi prasītājam uzteikumu Nr. 01-10/2023P (turpmāk arī – pirmais uzteikums), pamatojot to ar Darba likuma 101. panta pirmās daļas 2. punktu, proti, ka darbinieks, veicot darbu, ir rīkojies prettiesiski un zaudējis darba devēja uzticību. Uzteikumā norādīts, ka 2023. gada 30. jūlijā darba devēja konstatējusi, ka darbinieks veicis manipulācijas ar ekspedīcijas programmu „Ozols”, lai slēptu soda naudas, pārnestu peļņu no viena /darba objekta/ un nosegtu zaudējumus no otra/darba objekta/, mākslīgi palielinājis izdevumus, iesniedzis rēķinus no /izpildītāja/ par pakalpojumiem bez attaisnojošiem dokumentiem.

Minēto uzteikumu atbildētāja atsaukusi 2023. gada 24. novembrī, atjaunojot prasītāju darbā no 2023. gada 10. oktobra.

2024. gada 19. janvārī prasītājam izsniegts uzteikums Nr. 1919 par manipulācijām ar programmnodrošinājuma „Ozols” datiem (turpmāk arī – otrais uzteikums), kas izdarītas laikā no 2019. gada 1. janvāra līdz 2023. gada 27. jūlijam.

[2] /Persona B/ 2024. gada 23. februārī cēlis tiesā prasību pret /Nosaukums A/, kura vēlāk grozīta, lūdzot:

1) atzīt par prettiesisku un spēkā neesošu no tā pieņemšanas brīža atbildētājas 2024. gada 19. janvāra darba līguma Nr. 72-01 uzteikumu Nr. 1919;

2) atjaunot prasītāju iepriekšējā darbā;

3) piedzīt vidējo izpeļņu 3396,07 *euro* mēnesī par visu darba piespiedu kavējuma laiku no 2024. gada 25. janvāra līdz sprieduma spēkā stāšanās laikam un piedzīt prēmiju 8700,12 *euro*.

Prasības pieteikumā norādīti šādi apstākļi un pamatojums.

[2.1] Atbildētāja 2024. gada 19. janvārī izsniegusi prasītājam uzteikumu Nr. 1919, pamatojot to ar Darba likuma 101. panta pirmās daļas 2. punktu. Darba līgums uzteikts ar 2024. gada 25. janvāri.

[2.2] Uzteikumā norādīts, ka pārbaudes ietvaros atbildētāja konstatējusi programmas „Ozols” datu integritātes pārkāpumus, kas bija atkārtējušies. Tomēr uzteikumā nav norādīti kritēriji, no kuriem būtu secināms, kas ir atzīstams par integritātes pārkāpumu un kādā veidā šie pārkāpumi konstatēti.

Uzteikumā norādītā informācija nesatur ziņas, ka atbildētāja būtu vērtējusi prasītāja it kā izdarītā pārkāpuma raksturu un apstākļus, kādos tas izdarīts, kā arī nav ņēmusi vērā prasītāja personiskās īpašības un līdzšinējo darbu, lai gan atbilstoši Darba likuma 101. panta otrajai daļai šāds izvērtējums pirms lēmuma pieņemšanas bija obligāts.

[2.3] Kā konstatēto pārkāpumu sākuma datums norādīts 2019. gada 1. janvāris un konstatēts, ka tie turpinājušies vismaz līdz 2023. gada 27. jūlijam.

Atbildētāja 2023. gada 6. decembrī izveidoja izmeklēšanas komisiju, kura tikai 2024. gada 18. janvārī pabeidza savu darbu.

Darba likuma 101. panta trešā daļa noteic darba devējam tiesības izbeigt darba tiesiskās attiecības ne vēlāk kā viena mēneša laikā no pārkāpuma atklāšanas dienas, bet atbildētāja jau 2023. gada 30. jūlijā konstatēja prasītāja prettiesiskas darbības programmā „Ozols” un izsniedza viņam 2023. gada 10. oktobra uzteikumu Nr. 01-10/2023P. Tādējādi atbildētāja jau vienu reizi ir izbeigusi darba tiesiskās attiecības ar prasītāju uz tā paša pamata un par to pašu pārkāpumu.

[2.4] Prasība pamatota ar Darba likuma 28., 40., 43., 59., 75., 101., 102., 122., 112.¹ un 126. pantu.

[3] Ar Rīgas rajona tiesas 2025. gada 30. jūnija spriedumu prasība noraidīta.

[4] Izskatījusi lietu sakarā ar prasītāja apelācijas sūdzību Rīgas apgabaltiesa ar 2025. gada 11. novembra spriedumu prasību apmierinājusi daļēji, noraidot to daļā par prēmijas piedziņu.

Par prettiesisku un spēkā neesošu no tā pieņemšanas brīža atzīts 2024. gada 19. janvāra uzteikums Nr. 1919.

No atbildētājas prasītāja labā piedzīta vidējā izpeļņa 67 921,40 *euro* par darba piespiedu kavējuma laiku no 2024. gada 19. janvāra līdz 2025. gada 29. septembrim un ar lietas vešanu saistītie izdevumi 6231,50 *euro*, kopā 74 152,90 *euro*.

Valsts ienākumos no atbildētājas piedzīta valsts nodeva 2427,60 *euro* un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 1,77 *euro*.

Spriedumā norādīti šādi motīvi.

[4.1] Darba devējas uzteikuma tiesiskuma pamatotības izvērtējuma nepieciešamība atkrīt, ja tiek konstatēts, ka uzteikums ir izsniegts, neievērojot likumā noteikto termiņu.

Darba likuma 101. panta trešā daļa noteic, ka darba devējs var uzteikt darba līgumu, pamatojoties uz šā panta pirmās daļas 2. punkta noteikumiem, ne vēlāk kā viena mēneša laikā no pārkāpuma atklāšanas dienas,

neieskaitot darbinieka pārejošas darbnespējas laiku vai laiku, kad viņš ir bijis atvaļinājumā, vai nav veicis darbu citu attaisnojošu iemeslu dēļ, bet ne vēlāk kā 12 mēnešu laikā no pārkāpuma izdarīšanas dienas.

Strīds pastāv par to, vai par norādīto pārkāpumu atklāšanas dienu ir uzskatāms 2024. gada 18. janvāris, kad atbildētājas, ar 2023. gada 6. decembra rīkojumu izveidotā, izmeklēšanas komisija secināja, ka prasītāja pārkāpums ir būtisks, izdarīts bez attaisnojoša iemesla, ilgstoši, t. i., vismaz no 2019. gada 1. janvāra līdz 2023. gada 27. jūlijam, nodarot uzņēmumam un netiešā veidā arī valstij ievērojamus zaudējumus.

[4.2] Prasītājs, atsaucoties uz 2023. gada 10. oktobra darba līguma uzteikumu, uzskata, ka strīdus uzteikuma pamatā norādītie apstākļi atbildētājai bija zināmi jau 2023. gada 30. jūlijā. Savukārt atbildētāja uzskata, ka 2023. gada 10. oktobra darba līguma uzteikuma pamatā bija citi prasītāja pārkāpumi, kuri nav iekļauti 2024. gada 19. janvāra uzteikuma pamatojumā.

Abi uzteikumi pamatoti uz Darba likuma 101. panta pirmās daļas 2. punktu. Proti, darbinieks, veicot darbu, ir rīkojies prettiesiski un tādēļ zaudējis darba devēja uzticību.

2023. gada 10. oktobra uzteikuma Nr. 01-10/2023P pamatojumā nav norādīts izvērsti norādīto pārkāpumu izklāsts un pamatojums. Lietā nav arī iesniegts jebkāds cits rakstveida pierādījums, kas ļautu konstatēt, par kādiem konkrētiem faktiskajiem apstākļiem uzteikums bija izsniegts.

Arī 2023. gada 24. novembra uzteikuma atsaukumā atbildētāja nav konkretizējusi, par kādiem pārkāpumiem uzteikums bija izsniegts.

Izvērtējot 2024. gada 19. janvāra uzteikuma Nr. 1919 saturu pēc būtības, konstatējams, ka tajā saturiski norādīts tāds pats pamatojums, kāds bija 2023. gada 10. oktobra uzteikumā Nr. 01-10/2023P: „darbinieks veic apzinātu manipulēšanu ar ekspedīcijas programmu „Ozols””, tikai izvērstākā veidā.

Ziņas, kas apstiprinātu atbildētājas apgalvojumu, ka 2023. gada 10. oktobra uzteikumā Nr. 01-10/2023P norādītā apzinātā manipulēšana ar ekspedīcijas programmu „Ozols” neattiecas uz to 104 pārkāpumu gadījumiem, kas bija 2024. gada 19. janvāra uzteikuma Nr. 1919 pamatojumā, lietā nav iesniegtas.

Nav gūti pierādījumi atbildētājas paskaidrojumos norādītajam, ka par 2023. gada 10. oktobra uzteikuma pamatu kalpoja citi prasītāja pārkāpumi, tajā skaitā, bet ne tikai pasūtījumos Nr. 385731, 382691, 381624, 383090, 373451 konstatētie pārkāpumi, kuri nefigurē 2024. gada 19. janvāra uzteikumā.

Šādos apstākļos atzīstams, ka lietā nav pierādījumu, kas Darba likuma 102. pantā paredzētajā kārtībā apstiprinātu atbildētājas apgalvojumu, ka 2024. gada 19. janvāra darba līguma uzteikuma pamatā ir tādi pārkāpumi, kuri nebija atklāti, izsniedzot prasītājam 2023. gada 10. oktobra uzteikumu.

[4.3] Valsts policijas Rīgas Reģiona pārvaldes Kriminālpolicijas pārvaldes 3. biroja 2. nodaļā sakarā ar atbildētājas 2023. gada 7. septembra iesniegumu uzsākts kriminālprocess, norādot zaudējumu summu, kura minēta arī otrā uzteikuma pamatojumā. Tādējādi secināms, ka atbildētāja jau 2023. gada 7. septembrī bija konstatējusi prasītāja pārkāpumus un atbildētājai nodarītos zaudējumus, kuri norādīti 2024. gada 19. janvāra uzteikuma pamatā.

Atbildētājas apelācijas instances tiesas sēdē paskaidrotais, ka tā 2023. gada 7. septembrī ir iesniegusi iesniegumu Galvenās kriminālpolicijas pārvaldes Kibernoziģumu apkarošanas pārvaldē, jo bijušas aizdomas par nezināmu personu iejaukšanos programmā „Ozols”, ir pretrunā 2023. gada 10. oktobra uzteikumā norādītajam – „2023. gada 30. jūlijā tika konstatēts, ka Darbinieks veic apzinātu manipulēšanu ar ekspedīcijas programmu „Ozols””. Proti, no uzteikuma satura izriet, ka atbildētājai jau 2023. gada 30. jūlijā bija zināms ne tikai tas, ka ir notikusi iejaukšanās (manipulācijas) programmā „Ozols”, bet arī tas, ka to izdarījis prasītājs.

Turklāt policijas paziņojumā norādītā atbildētājai nodarīto zaudējumu summa pilnībā sakrīt ar komisijas protokolā norādīto prasītāja pārkāpumu rezultātā atbildētājai nodarīto zaudējumu summu 49 017,82 euro.

Lietā nav ziņu, ka atbildētājai nodarīto zaudējumu summa tikusi noskaidrota policijas resoriskās pārbaudes laikā, nevis norādīta jau iesniegumā. Apelācijas instances tiesa saskaņā ar Civilprocesa likuma 93. panta ceturto daļu paziņoja lietas dalībniekiem, ka atbildētājas iesnieguma policijai kopija lietā nav iesniegta, bet atbildētāja neizmantoja iespēju iesniegt papildu pierādījumus.

Līdz ar to atzīstams, ka 2024. gada 19. janvāra uzteikuma pamatā esošos apstākļus (pārkāpumus) prasītāja bija atklājusi ne vēlāk kā 2023. gada 7. septembrī.

[4.4] Darba likuma 101. panta trešajā daļā ietvertais termiņš attiecībā uz pārkāpumiem ir prekluzīvs termiņš, tas nav atjaunojams, un līdz ar to, ja darba devējs neuzsaka darba līgumu likumā noteiktajā termiņā, tiesības uzteikt darba līgumu attiecībā uz konstatēto darbinieka pārkāpumu izbeidzas.

Tas ir absolūtais pamats uzteikuma atzīšanai par spēkā neesošu (sk. *Senāta 2018. gada 14. jūnija sprieduma lietā Nr. SKC-462/2018* ([ECLI:LV:AT:2018:0614.C33](#)

333815.3.S), 10.3. punktu). Līdz ar to, atbilstoši Darba likuma 124. panta pirmajai daļai, darba devējas 2024. gada 19. janvāra darba līguma uzteikums atzīstams par spēkā neesošu.

[4.5] Apelācijas instances tiesas sēdē prasītāja pārstāvis neuzturēja prasību daļā par atjaunošanu iepriekšējā darbā, jo no 2025. gada 29. septembra prasītājs ir nodibinājis citas darba tiesiskās attiecības.

[5] Par minēto spriedumu atbildētāja iesniegusi kasācijas sūdzību, kurā lūdz spriedumu atcelt, pamatojoties uz šādiem argumentiem.

[5.1] Tiesa nepareizi piemērojusi Darba likuma 101. panta trešo daļu, jo nav ņēmusi vērā, ka atbildētāja ilgstoši nezināja, kura persona izdarījusi manipulācijas programmā „Ozols”, bet zināja tikai to, ka tās veiktas, izmantojot prasītāja lietotārvārdu un paroli.

Arī Senāts 2020. gada 18. jūnija spriedumā lietā Nr. SKC-493/2020 ir atzinis, ka iztrūkuma fakta konstatēšana pati par sevi vēl nenozīmē, ka ir atklāts, kuras personas un kāda pārkāpuma rezultātā iztrūkums radies. Tāpēc par pārkāpuma atklāšanas dienu var tikt uzskatīts brīdis, kad ne tikai atklāts pārkāpuma izdarīšanas fakts, bet noskaidrots vainīgais darbinieks. Darba devējam var būt nepieciešams veikt dienesta pārbaudi, lai pareizi kvalificētu, izmeklētu un novērtētu pārkāpumu, piemēram, ja pārkāpuma atklāšana prasa apjomīgu informācijas apstrādi vai faktu pārbaudi. Šādos gadījumos pārkāpums tiks uzskatīts par atklātu dienā, kurā sagatavots dienesta pārbaudes slēdziens.

2023. gada 10. oktobra uzteikums Nr. 01-10/2023P izsniegts par citiem pārkāpumiem nekā 2024. gada 19. janvāra uzteikums Nr. 1919. To apstiprina atbildētājas sniegtie paskaidrojumi, kas arī ir vērtējami kā pierādījums (Civilprocesa likuma 104. panta pirmā daļa).

[5.2] Tiesa pārkāpusi Civilprocesa likuma 185. panta pirmo daļu, jo liegusi atbildētājas pārstāvim izlietot tiesību izteikt repliku.

[6] Par kasācijas sūdzību sniegtajos paskaidrojumos prasītājs norādījis, ka kasācijas sūdzība kā nepamatota ir noraidāma, savukārt apgabaltiesas spriedums atstājams negrozīts.

Motīvu daļa

[7] Pārbaudījis sprieduma likumību attiecībā uz personu, kas to pārsūdzējusi, un argumentiem, kas minēti kasācijas sūdzībā, kā to noteic Civilprocesa likuma 473. panta pirmā daļa, Senāts atzīst, ka pārsūdzētais spriedums ir atceļams un lieta nododama jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[8] No pārsūdzētā sprieduma un kasācijas sūdzības redzams, ka lietā pastāv strīds par to, vai atbildētāja ir vai nav pārkāpusi Darba likuma 101. panta trešajā daļā noteikto termiņu uzteikuma izsniegšanai. Tas saistāms arī ar pušu starpā pastāvošo strīdu, vai abi uzteikumi ir vai nav izsniegti par vieniem un tiem pašiem pārkāpumiem.

[8.1] Darba likuma 101. panta trešā daļa paredz, ka darba devējs var uzteikt darba līgumu, pamatojoties uz šā panta pirmās daļas 1., 2., 3., 4. vai 5. punkta noteikumiem, ne vēlāk kā viena mēneša laikā no pārkāpuma atklāšanas dienas, neieskaitot darbinieka pārejošas darbnespējas laiku vai laiku, kad viņš ir bijis atvaļinājumā vai nav veicis darbu citu attaisnojošu iemeslu dēļ, bet ne vēlāk kā 12 mēnešu laikā no pārkāpuma izdarīšanas dienas.

Darba likuma 101. panta trešās daļas mērķis ir aizsargāt tādu darbinieku, kurš, neskatoties uz pieļauto pārkāpumu, turpina strādāt pie attiecīgā darba devēja, un darba devējs nav izbeidzis darba tiesiskās attiecības mēneša laikā no pārkāpuma atklāšanas dienas. Darīt to vēlāk likums liedz gan darba tiesisko attiecību stabilitātes dēļ, gan acīmredzami tāpēc, ka darba devēja nespēja izšķirties mēneša laikā, vai darbiniekam uzteikt darbu, neliecina par tādu pārkāpumu, kas būtu šķērslis turpmākai darba līgumā paredzētā darba izpildei (sk. *Senāta 2014. gada 23. septembra sprieduma lietā Nr. SKC- 2501/2014, C33397312, 10. punktu*).

Situācijā, kad nav konstatējams leģitīms iemels, kādēļ būtu pamats kavēties ar darba tiesisko attiecību izbeigšanas ierosināšanu, šāda nepamatota vilcināšanās neatbilst labas ticības principam. Termins skaitāms no brīža, kad darba devējs, rīkojoties bez nepamatotas vilcināšanās, ir ieguvis pietiekamas ziņas par darbinieka rīcības apstākļiem. (sal. ar Darba likuma 101. panta piekto daļu, *Senāta 2026. gada 10. marta sprieduma lietā Nr. SKC-116/2026, ECLI:LV:AT:2026:0310.C88376024.13.S, 8.1. un 8.3.1 punktu*).

Atbildētāja prasītājam izsniegusi divus darba līguma uzteikumus. Pirmais izsniegts 2023. gada 10. oktobrī un atsaukts 2023. gada 24. novembrī, atjaunojot prasītāju darbā no 2023. gada 10. oktobra. Otrs prasītājam nosūtīts 2024. gada 19. janvārī.

Abi uzteikumi pamatoti ar Darba likuma 101. panta pirmās daļas 2. punktu, proti, ka darbinieks, veicot darbu, ir rīkojies prettiesiski un zaudējis darba devēja uzticību.

Darba likuma 102. pants darba devējam paredz pienākumu rakstveidā paziņot darbiniekam par tiem apstākļiem, kas ir darba līguma uzteikuma pamatā.

Šis pienākums izpildāms, uzteikumā norādot ne vien tiesisko pamatu – kādu no Darba likuma 101. panta pirmās daļas punktiem, saskaņā ar kuru darba devējs iecerējis pārtraukt darba tiesiskās attiecības, bet arī dzan faktiskos apstākļus apjomā, kāds ir pietiekams, lai strīda gadījumā tiesa varētu pārbaudīt uzteikuma tiesiskumu (sk. *Senāta 2021. gada 19. oktobra sprieduma lietā Nr. SKC-556/2021, [ECLI:LV:AT:2021:1019.C33](#)*

322920.14.S, 7. punktu).

[8.2] 2023. gada 10. oktobra uzteikumā Nr. 01- 10/2023P kā pamatojums norādīts: „Darbinieks veic apzinātu manipulēšanu ar ekspedīcijas programmu „Ozols”, lai slēptu soda naudas, pārnestu peļņu no viena /darba objekta/un nosegtu zaudējumus no otra /darba objekta/, mākslīgi sadārdzina izdevumus, iesniedz rēķinus no /izpildītāja/ par pakalpojumiem bez attaisnojošiem dokumentiem”.

Savukārt 2024. gada 19. janvārī atbildētāja izsniegusi prasītājam uzteikumu Nr. 1919, tajā kā pamatojumu arī norādot manipulācijas ar programmu „Ozols” un to, ka konstatēti 104 gadījumi, kā rezultātā nodarīts būtisks kaitējums 49 017,82 *euro* apmērā.

Lietas apstākļu pārvērtēšana un pierādījumu izvērtēšana no jauna saskaņā ar Civilprocesa likuma 450. panta trešo daļu nav kasācijas instances uzdevums. Tomēr Senāta ieskatā apelācijas instances tiesa, izdarot secinājumu, ka abi uzteikumi izsniegti par vieniem un tiem pašiem pārkāpumiem, nav noskaidrojusi lietas izspriešanai nozīmīgus lietas apstākļus.

Gan otrajā uzteikumā, gan arī sniedzot paskaidrojumus tiesas sēdēs, kurās lieta izskatīta pēc būtības, un kasācijas sūdzībā atbildētāja ir norādījusi, ka otrā uzteikuma pamatā ir 104 pārkāpumi, bet pirmā uzteikuma pamatā bijuši „citi” pārkāpumi.

Lai arī izskatāmās lietas pamatā ir otrā uzteikuma tiesiskuma un pamatotības izvērtējums, taču konkrētās lietas apstākļi ir nesaraujami saistīti arī ar tiem apstākļiem, kas bija pirmā uzteikuma pamatā.

Apelācijas instances tiesa ir detalizēti vērtējusi apstākļus, kas ir otrā uzteikuma pamatā, taču nav noskaidrojusi lietas izspriešanai nozīmīgus lietas apstākļus, kas bija pirmā uzteikuma pamatā, proti, kas ir šie „citi” pārkāpumi.

Šādam izvērtējumam lietā ir būtiska nozīme, jo prasība ir pamatota tieši ar argumentu, ka prasītājam divas reizes izsniegts uzteikums par vieniem un tiem pašiem pārkāpumiem.

Nenoskaidrojot, kas ir pirmā uzteikuma pamatā esošie „citi” pārkāpumi, tiesa pārkāpusi Civilprocesa likuma 8. panta pirmajā daļā ietverto lietas apstākļu noskaidrošanas pienākumu.

[8.3] Atbildētāja, atsaucoties uz Civilprocesa likuma 104. panta pirmo daļu, uzskata, ka tiesai kā pierādījums bija jāvērtē atbildētājas paskaidrojumi, ka pirmais un otrais uzteikums tikuši izsniegti katrs par citiem pārkāpumiem.

Civilprocesa likuma 104. panta pirmā daļa noteic, ka pušu paskaidrojumi atzīstami par pierādījumiem, ja tos apstiprina citi tiesas sēdē pārbaudīti un novērtēti pierādījumi.

Senāts, novērtējot šo kasācijas sūdzības argumentu, atzīst to par nepamatotu, jo kasācijas sūdzībā nav norādīts, kādi tieši citi pierādījumi apstiprina atbildētājas paskaidrojumus pausto viedokli. Pušu paskaidrojumus pašus par sevi Civilprocesa likuma 104. panta pirmā daļa neatzīst par patstāvīgu pierādījumu, tāpēc šīs tiesību normas pārkāpums nav konstatējams.

Izskatāmajā lietā Civilprocesa likuma 104. panta pirmajā daļā noteiktais saistāms ar Civilprocesa likuma 93. panta pirmajā daļā paredzēto pienākumu katrai pusei pierādīt tos faktus, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotību. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotību.

Tas nozīmē, ka, izskatot lietu apelācijas instancē no jauna, tieši atbildētājas kā darba devējas, t.i., personas, kas sagatavo un izsniedz uzteikumus, pienākums ir pierādīt, kādi tieši pārkāpumi bijuši pirmā uzteikuma pamatā (kas ir „citi” pārkāpumi) un kādi tieši pierādījumi apliecina to, ka tie nav tie paši pārkāpumi, par kuriem prasītājam izsniegts otrais uzteikums.

Savukārt tiesas pienākums atbilstoši Civilprocesa likuma 93. panta ceturtajai daļai un 8. panta otrajai daļai ir izskaidrot procesuālās darbības (pierādījumu iesniegšanas) neizdarišanas sekas un noteikt termiņu, kādā šī procesuālā darbība izpildāma.

Noskaidrojot to, kādi „citi” pārkāpumi bijuši pirmā uzteikuma pamatā, pēc būtības tiks atrisināts arī jautājums par to, vai pastāv pamats nošķirt pirmo uzteikumu no otrā un attiecīgi, vai atbildētāja ir vai nav pārkāpusi Darba likuma 101. panta trešajā daļā paredzēto termiņu uzteikuma izsniegšanai.

[9] Kasācijas sūdzībā norādīts, ka apelācijas instances tiesa pārkāpusi Civilprocesa likuma 185. panta pirmo daļu, jo liedza atbildētājas pārstāvim izlietot tiesību izteikt repliku.

Civilprocesa likuma 185. panta pirmā daļa noteic, ka pēc tam, kad lietas dalībnieki runājuši debatēs, katram no viņiem ir tiesības uz vienu repliku.

Apelācijas instances tiesa lietu pēc būtības izskatījusi 2025. gada 2. oktobra tiesas sēdē. Šīs sēdes audioierakstā dzirdams, ka prasītāja pārstāvis atsakās no tiesību izteikt repliku izmantošanas un tiesa paziņo, ka tādēļ nav arī atbildes replikas (*Rīgas apgabaltiesas 2025. gada 2. oktobra tiesas sēdes audioieraksta laiks no 1:28:00 līdz 1:28:30*).

Tā kā atbildētājs runā pēc prasītāja, tad repliku uz teikto var izteikt prasītājs. Seko atbildētāja replika par prasītāja tikko teikto (ne par debatēs runāto). Taču, ja prasītājs, replikas tiesības neizmanto, tad atbildētājam nav jādod vārds replikai, jo viņam nav uz ko atbildēt.

Līdz ar to Civilprocesa likuma 185. panta pirmās daļas pārkāpums nav konstatējams.

[10] Prasības pieteikumā prasītājs lūdzis atjaunot viņu darbā, taču apelācijas instances tiesas spriedumā norādīts, ka šajā daļā prasītāja pārstāvis prasību tiesas sēdē nav uzturējis, jo no 2025. gada 29. septembra prasītājs ir nodibinājis citas darba tiesiskās attiecības.

Apelācijas instances tiesa sprieduma rezolutīvajā daļā apmierinājusi prasību par 2024. gada 19. janvāra uzteikuma Nr. 1919 atzīšanu par spēkā neesošu un piedzinusi vidējo izpeļņu līdz 2025. gada 29. septembrim.

Senāts secina, ka pārsūdzētā sprieduma rezolutīvajā daļā nav pilnīgi izspiesti visi pieteiktie prasījumi, jo Civilprocesa likuma 223. panta 4. punkts paredz, ka tiesa izbeidz tiesību lietā, ja prasītājs atteicies no prasības.

Tāpat apelācijas instances tiesa nav noskaidrojusi, vai prasītājs nevēlas precizēt prasību, lūdzot izbeigt darba tiesiskās attiecības ar konkrētu datumu, ņemot vērā, ka jau nodibinātas citas darba tiesiskās attiecības un vidējā izpeļņa piedzīta līdz šim datumam.

[11] Apkopojot iepriekš norādītos apsvērumus, Senāts atzīst, ka Civilprocesa likuma 8. panta pirmās un otrās daļas, 93. panta ceturtās daļas pārkāpums, nenoskaidrojot to, kādi „citi” pārkāpumi bijuši pirmā uzteikuma pamatā, varēja novest pie lietas nepareizas izspriešanas, kas ir pamats pārsūdzētā sprieduma atcelšanai.

[12] Atceļot spriedumu, saskaņā ar Civilprocesa likuma 458. panta otro daļu /Nosaukums A/ atmaksājama drošības nauda 300euro (skat. *lietas 2. sējuma 229.-230. lpp.*).

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 474. panta 2. punktu, Senāts

nosprieda:

atcelt Rīgas apgabaltiesas 2025. gada 11. novembra spriedumu un nodot lietu jaunai izskatīšanai Rīgas apgabaltiesā;

atmaksāt /Nosaukums A/ drošības naudu 300euro.

Spriedums nav pārsūdzams.

Senatore S. Osipova Senators A. Laviņš Senators N. Salenieks